

1: Brodrene François, Badboni og Marco Elsafadi sittende i sofaen i draktene til Kragersund Basketballklubb. 2: Elsafadi-barna på båtturn i Kragersund-skjærgården. 3: Opp ser Marco Elsafadi i dag. 4: Taysir Elsafadi feirer 17. mai i Kragersund. 5: Moren Hedie Elsafadi i nasjonaldrakt 17. mai i Kragersund. FOTO: PRIVAT

– Endelig ønsket noen oss velkommen

I DISSE dager boka «Marco - ildsjel og forbilde» kommet ut. En historie om den palestinske familien Elsafadi og den lille gutten Marco, ført i penn av journalist Erik Fossen.

Oppveksten i Kragersund og hvordan vi ble tatt imot har betydning alt for meg. Derfor har Kragersundperioden i livet mitt blitt en viktig del i boka, sier Marco Elsafadi. Han bruker i dag mye tid på å kjempe for at barn og unge som faller utenfor skal få nye muligheter både gjennom idretten og stiftelsen New Page, som han er en del av.

Marco er i dag et forbilde for mange. Han er en kjent idrettsutøver gjennom basketball hvor han ble en av Norges beste spillere, og var som liten var han med på å starte basketballklubben i Kragersund. Han ble landskjent da han vant

konkurransen «Mesternes mester» og nå har han et eget TV-program på TV2. «Hvem bryr seg?» har fått stor oppmerksomhet.

– HVORFOR har Kragersund blitt så viktig for deg?

– Det har noe med måten vi ble tatt imot på. Vi fikk venner og folk i Kragersund ønsket at vi skulle ha det bra.

I boka nevner jeg Marco en rekke personer som ble og fortsatt er viktige for ham. Familiene Drevland, Slettebakken, Theting og Orre for å nevne noen.

– Etter å ha vært på flukt i ti år kunne vi endelig slå rot. Endelig var det noen som ønsket oss velkommen og satte pris på oss, sier Marco til KV.

HELE FAMILIEN Elsafadi ble omsider

samlet i Kragersund og de kunne på mange måter ta fatt på familielivet på nytt.

– Jeg har hørt Kragersundfolk si etter å ha sett deg på TV, at de er stolte over å ha kjent deg.

– Det er så godt å høre. Kragersund må gjerne eie litt av meg. Jeg har så mange gode og nære venner her. Derfor prøver jeg alltid å besøke Kragersund minst en gang hver sommer for å treffe kjente og det gjør jeg alltid. Jeg føler at Kragersund har blitt hjembyen min.

MARCO OPPLYSSTE til KV at han har planer om å få seg et feriested i Kragersund.

– Fordi jeg ønsker å beholde den gode kontakten jeg har med lokalmiljøet i Kragersund. Jeg vil ha et fotfeste i denne byen som har betydning så mye for meg i livet. Når mor og far feirer 17. mai er det til

Kragersund de drar. Både for å feire dagen og hilse på gode venner.

Marco husker veldig godt sin første 17.-mai-feiringen i Kragersund.

– Mor og far ble oppfordret til å ta seg sine nasjonaldrakter og gå i 17. mai-toget. Det var en opplevelse for dem, men ikke for meg. Jeg husker jeg var veldig flau.

IDRETT BLE viktig for de unge Elsafadi-guttene. Det ble både fotball, litt håndball og spesielt basketball.

– Jeg må bare få nevne Helge Theting og det han har betydning for denne sporten. Han var med fra første stund, både som pådriver og som klubbens leder. Glemmer heller ikke da vi fikk drakter, røde med Kragersund Sparebank på brystet. Det var stort.

Marco viser også til ett av bildene i denne artikkelen, der han og brodrene sitter i sofaen i klubbens nye drakter. Alle tre Elsafadi-guttene hevdet seg etter hvert på et høyt nasjonalt plan.

– Å delta i idrett er veldig viktig for å bli integrert, det kan jeg skrive under på.

BOKEN INNEHOLDER flere eksempler på hvordan familien ble integrert i lokalsamfunnet. Marcos far, Taysir, ble en aktiv medspiller. Han likte slettes ikke å sitte passiv og leve på trygd. Han troppet opp på rådhuset og tilbød sine tjenester.

– Han fikk til slutt utdelt en kommunal arbeidsuniform og ble plassert i en brøytebil for å holde sjåføren med selskap. Da han oppdaget en sprekk i det kommunale garasjeanlegget gikk han straks i gang med å reparere den skadde

veggen. Da ble folk oppmerksomme på at han kunne murerfaget og han fikk flere små oppdrag fra private og kommunen, står det i boka.

Det norske av det norske, dugnadene, er noe som har opptatt Marco.

– Jeg husker da vi bodde i det tidligere helsehuset i Biørnsborgbakken, da fikk faren min forespørsel om å bli med på en felles dugnad og det gjorde han. Det betydde mye for ham å kunne delta i fellesskapet. Slike ting er så viktig og det er noe jeg har holdt fast på. Å få folk ut på dugnad og gjøre ting sammen.

ET TANKEVEKKENDE avsnitt i boka er når Marco stiller spørsmålet om hva som hadde skjedd med ham om han ikke hadde kommet til Kragersund og for eksempel havnet i Oslo.

– Jeg kunne fort endt opp som kriminell og havnet i gjengmiljøet, sier Marco til KV.

Han viser til et møte med en leder-skikkelse i den beryktede B-gjengen.

– Jeg fikk en følelse av at vi to var egentlig ganske like og jeg ble oppslukt av faren. Jeg tenkte: Kunne det ha vært meg?

Han konkluderer med følgende setning:

– Jeg har greid meg, fordi jeg vokste opp i lille Kragersund, der jeg sugd inn i miljøet fra dag en.

I FOREDRAG Marco holder rundt om trekker han ofte fram tiden i Kragersund.

– Jeg mener det er viktig å kunne fortelle min historie og hva jeg har erfart. Til KV forteller Marco om en verden i

hovedstaden som er ganske ukjent for de fleste i Kragersund. Om narkotika, gjengmiljøer og om ungdommer som havner i klørne på, som Marco kaller det, «narkobaroner».

– Jeg jobber mye med å få tak i disse unge og få de tilbake til skolebenken. Få de tilbake til samfunnet.

Boka om Marco handler mye om en reise. Å være på vei. Vi følger ham gjennom medgang og motgang, på idrettsbanen og i hverdagslivet. Sterk lesing er også kapitlene om familiens liv før de kom til Norge, og flukten fra Midtøsten til Tyskland og videre til Norge og Kragersund.

JIMMY ÅSEN
jimmy.asen@kv.no
952 08 411